

ผู้หลงตนและผู้ถือตัวคือคนโง่ ..!!

นำเสนอเมื่อ : 24 ธ.ค. 2552

ผู้หลงตนและผู้ถือตัวคือคนโง่

วันจันทร์ที่ 14 กันยายน 2009 เวลา 21:40 น. ธนวัฒน์ สวัสดิ์แก้ว

ความหลงตนและการถือตัวนั้นเป็นต้นตอที่สำคัญทำให้เกิดอุปทาน
เมื่อเรามีอุปทานทำให้เราขาดความยืดหยุ่นในการแสวงหาความรู้
โดยเฉพาะผู้ที่พึ่งความแล่วเชื่อถือในสิ่งที่รู้เห็นทันที โดยเฉพาะผู้ที่รับรู้สิ่งต่าง ๆ
ด้วยการพิสูจน์ทราบเพียงการใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 เป็นหลัก ซึ่งเป็นการรับรู้เพียงด้านเดียว
แต่ถ้าจะให้ครบทุกด้านต้องฝึกการรับรู้ในประสาทสัมผัสที่ 6 ให้แตกลาขึ้นด้วย
จึงจะถือว่าเป็นการพึ่งความทั้ง 2 ด้าน หรือแม้แต่การฝึกใหม่แต่ประสาทสัมผัสที่ 6
โดยปฏิเสธการมีอยู่จริงของสัมผัสที่ 5 ในขณะที่เรายังมีชีวิตอยู่ก็ไม่ได้
การใช้การรับรู้จากประสาทสัมผัสด้านใดด้านหนึ่งของสิ่งมีชีวิตทั้งหลายย่อมเป็นไปไม่ได้

ความถือตัวอันมีมหาศาลของมนุษย์เกิดจากความอยากเอาตัวรอดของ
เราแต่ละคน ความเกรงกลัวอันตรายที่จะเกิดขึ้น
หรือเกิดจากความกังวล ความถือตัวจึงแฝงไปด้วยความกังวลเสมอ
เช่นจะดีหรือ
หรือแม้แต่สิ่งที่ผู้เขียนได้เขียนโดยฉีกกฎการรับรู้จากตำราทั้งมวล
ทั้งนี้เพราะเราทั้งหลายไม่ได้นำหลักธรรมหรือเข้าใจหลักธรรมवादด้วยเร
ืองเจตนาอย่างถ่องแท้
เมื่อเราต่างไม่เข้าใจเรื่องสัจธรรมที่ว่าด้วยเรื่องของเจตนา
จึงทำให้แต่ละคนเกิดความกังวลขึ้นมา
เมื่อเกิดความกังวลขึ้นหากจะทำอะไรก็ตามที่ขัดกับสิ่งที่เรารู้มาแต่เดิม
จึงเกิดความกลัวขึ้น กลัวผิด กลัวอันตราย ฯลฯ

สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นการขัดขวางการสร้างปัญญาโดยเฉพาะสัมมาปัญญาใน
ที่เกิดขึ้นกับเรา นี่จึงเป็นบทพิสูจน์อีกอย่างหนึ่งว่า
ใครก็ตามที่รู้ธรรมะที่เป็นสัจธรรมมากย่อมได้เปรียบ
วิธีการเอาชนะความโง่จากการถือตัวนั้นให้เริ่มฝึกจาก
ให้เราเริ่มคิดวาก็เราตั้งใจจะทำอะไรเราก็ได้อย่างนั้น
ในเมื่อผลที่จะเกิดกับเราย่อมมาจากความตั้งใจของเรา
คนอื่นไม่มีผลที่จะมาบังคับความตั้งใจของเราได้
ปรับความคิดของเราให้ค่อย ๆ
สร้างความบริสุทธิ์ให้เกิดขึ้นในใจของเราให้ได้
ในเมื่อผู้ตั้งใจทำอะไรย่อมได้ผลอย่างนั้น
หากเราบริสุทธิ์ใจจริงจะไปกลัวคำตำหนิ ตีฉินนินทา
จากผู้อื่นในสังคมทำไม คนที่กลัวว่าคนอื่นจะตำหนิ ตีฉินนินทา
ให้ร้ายเรานั้นแสดงว่าคนนั้นไม่มีความบริสุทธิ์ในจิตใจ ค่อย ๆ
ฝึกและปลุกฝังความคิดเช่นนี้ให้เกิดขึ้นในใจเราให้ได้
เมื่อเราทำได้เราก็จะเอาชนะความโง่จากการถือตัวได้

เมื่อเราเอาชนะความโง่ได้ความฉลาดก็เกิด
ความฉลาดเกิดก็เป็นช่องทางที่ทำให้ตนพนทุกขได้
เช่นผู้เขียนทำเว็บผู้เขียนก็มีแต่ได้กับได้
ได้ตรงที่ผู้เขียนได้นำประสบการณ์ตรงและเป็นจริงออกมาเล่า
ถึงแม้ผู้เขียนจะไม่หวังว่าจะให้เกิดกุศลแก่ตนเองก็ตาม
แต่ด้วยเจตนาที่จะให้ผู้อ่านได้นำประสบการณ์จากผู้เขียนไปใช้ประโยชน์
ต่อตนเองอย่างแท้จริง
ผู้เขียนย่อมต้องได้ในกุศลผลบุญนั้นจากการให้ธรรมะเป็นทาน
สวณผู้อ่านทานใด
แม้แต่มาวิพากษ์วิจารณ์การเขียนของผู้เขียนแล้วไม่รีบเก็บเกี่ยวผลประ
โยชน์จากผู้เขียนนี้ให้ เช่นบางคนอาจจะคิดว่าผู้เขียนไม่ อวดอุตริ
ดีตนเสมอพระพุทธรเจ้า ฯลฯ อันนั้นก็เป็นเรื่องที่ผู้เขียนช่วยไม่ได้
เรื่องทำนองนี้จึงเป็นเรื่องตัวใครตัวมัน ใครฉลาดคนนั้นได้
ใครโง่คนนั้นเสีย

สมมุติว่าผู้เขียนเฝ้าตามผู้อ่านบางคนขอย้ำว่าบางคนเพราะไม่ใช่ทุกคน
แล้วไม่กล้านำประสบการณ์ที่ได้รับออกมาตีแผ่ มัวแต่ไปนั่งคิดว่า
เดี๋ยวคนอ่านจะไม่ดูเว็บ
เดี๋ยวคนอ่านจะตำหนิว่าผู้เขียนตีตนเสมอพระพุทธเจ้า
หรืออะไรก็สุดแล้วแต่
ถ้าเราทั้งหลายต่างคนต่างเฝ้าด้วยกันเราทั้งหลายก็ต่างพากันไปลงเหวด้
ด้วยกันก็เท่านั้น ถ้าผู้เขียนเฝ้าตามผู้อ่านบางคน
โอกาสที่ผู้เขียนจะสร้างกุศลบารมีอันยิ่งใหญ่ด้วยการให้ธรรมะเป็นธรรม
มูทวนก็กลายเป็นหมันไป
ถ้าผู้เขียนเกิดมาแล้วมีประสบการณ์ทั้งชื่นชม สุขทุกข์
ทั้งทำให้ตนพนสุขและทำให้ตนเองพนทุกข์
มีโอกาสนำออกมาแล้วไม่รีบเล่า
แบบนี้ก็เรียกได้ว่าผู้เขียนเสียชาติเกิด

เวลาของเราแต่ละคนมีน้อย อย่าปล่อยให้เวลาดี ๆ
ที่เราเกิดมาเป็นคนที่มีโอกาสปฏิบัติธรรมแล้วอย่าหลุดลอยให้โอกา
สลอยนวล นึกถึงรายการทีวีของ 3
มีรายการอย่าปล่อยให้คนชั่วลอยนวลที่ไร
ทำให้ผู้เขียนนึกถึงตนเองขึ้นมาตะหงิด ๆ
ว่าอย่าปล่อยให้โอกาสลอยนวลอย่างไรก็อย่างนั้น
เวลาของเราแต่ละคนเหลือน้อยลงทุกนาที ๆ
ไม่รู้ว่าจะตายนาทีไหน เวลาที่เรายังมีชีวิตอยู่
จงฉวยโอกาสในการปฏิบัติธรรมเสีย "อย่าปล่อยให้โอกาสลอยนวล"